

жъ? . . . да речемъ. . . въ рай — никакъ по-долу. — Идвашь ли?

Анка. Слѣдъ едно законно вѣнчаніе, да.

Маргар. Сичко това ще са извърши. . . разумѣвате. . . да речемъ. . . тукъ близу у едно село, дѣто имамъ най-голямъ инфлюенція: стига да заповѣдамъ и — сичко е готово.

ЯВЛЕНИЕ VIII.

Горнитѣ, Злата, послѣ Хаджи Коста и Баба Стойна.

Злата. *(която влиза свръхнжто)* Баща ви. . .

Анка. Ухъ, токо! . . . да не додояше.

Маргар. Азъ ви оставамъ *(здрависва са)* Адію, ма шер Анкетъ. Вижъ помисли си *(излиза отъ други врата)*.

Злата. Адію мушу.

Анка. О ревоаръ.

Х. Коста. *(който са задава съ чубукъ, и слѣдъ него Баба Стойна)* Ела да видимъ, бабо, како же ни обадишь. . .

Б. Стойна. Како сте, Хаджійке, живо здраво ли сте?

Злата. Добрѣ сме *(на стѣрни)* да са не видише макаръ!

Б. Стойна. *(къмъ Анка)* Ам'ти пието ми? . . . здравичка ли ми си?

Анка. *(презрѣно)* Да. *(на стѣрни)* Пюхъ! . . . ракія пило *(излиза)*.

Х. Коста. Дайте на баба Стойна единъ столъ.

Злата. *(като подава столъ)* Запоядай, бабо. *(Баба Стойна сѣда)*.

Х. Коста. *(като сѣда и той, зема да пълне чубука)* Ей? какъ си съсъ старината, бабо, държишь ли са, държишь ли?

Б. Стойна. Старината, хаджи, нѣ до толкозъ, ами видишь ли ти кахжритѣ? — тѣ събарятъ челѣка. Езеръ, да речешъ отъ старина. . . отъ мене по-стари има, ами? . . .

Х. Коста. Дѣто же рече не си до толкозъ стара, а?

Злата. *(на себе си)* Стара дърхолщина, има са още млада.

Б. Стойна. Мми! . . . *(сочи колѣнѣтъ си)* Я тѣзи, хе! май хванаха да н' държатъ: кахжритѣ како правятъ! . . . *(въздиха)* Ехъ, како ше стеріжъ? кжмета ми тѣй билъ! той да умрѣ безъ време; па да ма остави кахжри да бера. — Мжчно, хаджи, само мжчно! — Той — Бовъ да го прости — като бѣше живъ, се друго бѣше.